

Burns Shadows Bass

Het is begin februari, maar het voelt als kerst. Buiten sneeuwt het zachtjes en de koerier belt aan bij De Bassist-vintagekenner Chris Dekker met een enorm pak in zijn handen. Inhoud: de Burns Shadows Bass, een getrouwe replica van de bas van John Rostill, bassist van The Shadows.

Wat ellendig toch dat die testbassen altijd weer terug moeten. Voor mij ligt een enorme zilveren, nepekrokodillenlederen koffer met een Burns-logo. Een beetje kitscherig, maar zo zien de koffers van Burns er al sinds jaar en dag uit. In het dofblauwe pluche ligt de Shadows Bass, gebouwd in een oplage van 500. In het accessoirevakje ligt naast het papierwerk een heel mooi lederen mapje met Burns-opdruk en daarin een halspensleutel. Verder vind ik nog een fantastische smalle lederen Burns-gitaarband met opdruk!

Burns voor de smalle beurs

Enkele jaren geleden introduceerde Burns twee goedkope oriëntaalse bassen: de Marquee, een mengeling van de Shadows Bass en de Burns Jazz, en de Bison. Ze zien eruit als een Burns, maar de Marquee is eigenlijk weinig meer dan een goedkope J-bas met extra halselement. De bassen hadden leuke features als de nulfret, een vijfstandenschakelaar en een push-pullschakelaar voor alle elementconfiguraties. Oasis-bassist Andy Bell speelt op de goedkope Bison, al heeft hij deze gemodificeerd. Het zal niemand verbazen dat de Marquee niet echt 'handcrafted in London' is. Bij de Shadows Bass is het wat lastiger. Onderdelen komen uit de hele wereld. De body en hals worden in het Verre Oosten gebouwd en de assemblage vindt plaats in Londen. Heb je 3000 pond, dan kun je ook een echte handgebouwde Britse Burns kopen en die helemaal naar eigen wens laten samenstellen qua kleur, elektronica, houtsoorten en halsprofiel.

Rostills Shadows-bas

Het is logisch dat Burns een reissue maakt van de Shadows Bass. De band rondom Hank B. Marvin blijft immers legendarisch. Na de onconventioneel gevormde Bison en

simpelweg een basversie van. Marvin bezit het originele instrument, waarvan ons testexemplaar een kopie is. De naam van de bebrilde gitarist staat op de kop van de bas; naam en handtekening van bespeler Rostill sieren de achterkant. De bas is wit, de enig leverbare kleur.

Een belangrijk verschil met de originele Shadows Bass is de gebruikte houtsoort. De testbas is à la Jazz/Precision van elzenhout, terwijl Burns voor de Shadows-gitaren mahonie of obeche (mahonie-achtig, maar lichter) gebruikte. Over de basvariant is minder bekend, maar het is aannemelijk dat dit hetzelfde was. De iets latere Baldwin Shadows Bass had in ieder geval een body van obeche. Het opvallendste op de body is de ontzettend dikke tortoise slagplaat in drie losse delen. Het bovenste kleine deel lijkt voor de sier, het grote gedeelte bevat de elementen en knoppen, en het andere kleine stukje heeft het logo. 'Burns of London' is er echt ingegraveerd, zoals bij het origineel. Bij de Koreaanse Marquee was het een opdruk op een dun golvend slagplaatje. De brug is bijzonder. Op het eerste gezicht lijkt het een vrij normale string-through-bodybrug, maar schijn bedriegt. Hij bevat namelijk Rez-O-Tubes waarbij de snaren door gestemde buisjes van verschillende lengtes gaan, voor een betere klank en meer sustain. De echte Shadows Bass had een zogenaamde bar bridge: één schuin liggend buisje waar de snaren overheen gingen. Daar kun je anno 2008 niet meer mee aankomen en de moderne brug heeft iets van die van een moderne Strat, maar dan groter.

door gestemde buisjes van verschillende lengtes gaan, voor een betere klank en meer sustain. De echte Shadows Bass had een zogenaamde bar bridge: één schuin liggend buisje waar de snaren overheen gingen. Daar kun je anno 2008 niet meer mee aankomen en de moderne brug heeft iets van die van een moderne Strat, maar dan groter.

Mooie details

'Dikke gladde touwen' noemde Ivo Severijns ze onlangs tijdens een baspanel; flatwounds, met andere woorden. De gemonteerde D'Addario Chromes zitten tussen de felle stalen Rotosound-flat-

De bas van John Rostill

wounds en warmere Thomastik-Infelds in en voelen goed. Ze klinken lekker vintage, zonder bijgeluiden en met genoeg definitie. De snaren gaan over drie gladde, zwarte elementen met Nu-Sonic-opdruk. De body bevat een vijfstandenschakelaar, twee toonknoppen en een mastervolume. Er zit echter nog een geheimpje verborgen. De achterste knop is, net als op de Marquee, een push/pull-schakelaar, zodat alle elementconfiguraties mogelijk zijn, in totaal zeven. Een mooi detail is het chromen rek over het middelste element, dat een handige duimsteun vormt.

De snaren lopen over een mooie palissander toets, met de correcte inleg en dunne frets, naar de aparte scroll-kop. Dit was een idee van Marvin. Hals en kop zijn van esdoorn en beide zijn lekker donkergekleurd, zoals je ook wel bij de Classic Series Fenders ziet. Achter op de kop zitten vier kopieën van Nederlandse Van Gent-stemknoppen met de correcte zwarte kunststof grepen. Vergeleken met een echte Burns iets te dof, maar veel mooier dan de standaard moderne knopjes op de Marquee. Ook deze bas heeft de typisch 60's-nulfret, zoals je die Duitse bouwers nog steeds vaak ziet toepassen. De mensuur is 33,5 inch, anders dan van de mediumscaal 32" Marquee. De originele Shadows en Bison waren echter ook longscale. Een laatste detail is de plaat voor de vier halsschroeven. Deze is van kunststof en alle patenten die op deze bas rusten, zijn erop gegraveerd, samen met het drierijferige serienummer: vanwege de gelimiteerde oplage van 0 tot 500. Ik kan er niet over uit: wat is deze bas mooi afgewerkt...

Helder en veelzijdig

Het geluid. De meeste oude Burns-bassen, zoals de Bison en Vista Sonic, hebben laagohmige elementen met trafo's, net als de Les Paul Signature, Triumph/Recording-instrumenten van Gibson. Hierdoor is de sound uniek. De Shadows Bass heeft normale hoogohmige elementen. Gecombineerd met een elzen body en een palissander toets zal dit weinig verbazingwekkend neigen naar een Fender-klank. Vergelijken met een echte Shadows Bass is haast onmogelijk, want daarvan zijn er maar een handvol op de wereld. De bas klinkt goed, met genoeg laag, voldoende mid, maar weer mooi helder hoog. Dat zou door de Rez-O-Tubes kunnen komen. Het is dus zeker geen zompige '60s-bas. Met de vijfstandenschakelaar naar achteren heb je een lekker felle sound van het brugelement. De volgende positie is brug + midden, dan alleen midden, vervolgens midden + hals en alleen halselement. De laatste twee standen geven een heerlijk vette jaren '60-sound, met toch veel meer definitie dan bijvoorbeeld de eerder geteste Gibson SG Reissue-bas. De push/pull-schakelaar schakelt het brug-element in. Samen met de voorste middenstand zorgt het ervoor dat je alle elementen hebt ingeschakeld, samen met de voorste stans staan voor én achter aan. Dit geeft dus nog wat meer helderheid aan de volle sound van het voorste element. De elementen zijn mooi in balans, van element

switchen gaat dus prima tijdens het spelen en het maakt van de '64 Burns Shadows Bass een veelzijdige bas.

Conclusie

Wat kun je nog meer kopen voor 1400 euro? Bijvoorbeeld een Amerikaanse Fender. Dat krijg je van de Engelsen voor dat geld ook, maar dan met een extra halselement en maar liefst zeven elementstanden. Ze geven je ook een superopvallende, deels handgebouwde bas. Van het uiterlijk moet je natuurlijk houden. Voor de purist is het misschien jammer dat de bas qua hout en brug geen exacte kopie is van de bas van John Rostill. De speler zal dit alleen maar toejuichen en het zal de oude Shadows-fan die eindelijk zo'n bas kan kopen ook niet uitmaken. Objectief gezien is het een extra luxe J-bas met veel meer mogelijkheden en door de aparte elementen en snaren toch een eigen karakter. Subjectief gezien is het een geweldig mooi afgewerkte, bijzondere bas die je het gevoel geeft een stukje Britse muziek- en gitaarhistorie in handen te hebben. Met 1400 euro in de knip liet ik de fabrieksbassen lekker in de winkel hangen en kocht ik dit gelimiteerde stukje historie. En dan sparen voor een hoornen Hank B. Marvin-bril en een zwart hoogwaterpak. De dansjes heb ik al ingestudeerd.

Body:	Amerikaans elzen
Hals:	Canadees 'hard rock' esdoorn
Toets:	Indisch palissander
Frets:	22 + nulfret, klein
Afwerking:	witte polyesterlak
Elementen:	3x Burns Nu-Sonic, vijfstandenschakelaar
Elektronica:	Passief: volume, 2x toon, push/pull-schakelaar
Brug:	Aluminium Rez-o-Tube
Mechaniek:	Van Gent (Nederlands)
Hardware:	Verchroomd; Burns Gear-o-Matik™ halspen Gearbox, verchroomde handsteun
Slagplaat:	3-laags tortoise/w/wz
Afmetingen:	Mensuur: 33,5"; breedte bij topkam: 44 mm
Extra's:	Gereedschapssetje, gitaarband, luxe koffer
Adviesprijs:	€ 1.399,-
Import:	Guitamps, Friesland: 06 18770461 www.burnsguitars.com

Reissue-test: het origineel

60's-Burns Vista Sonic Bass eigenzinnige bas van de Britse Leo

In zusterblad Musicmaker is hij al vaker besproken: James Ormston Burns. Jim Burns was een legendarische Britse gitaarbouwer die in de jaren '60 zijn tijd ver vooruit was met zijn experimenten in gitaartechnologie en -elektronica.

Hij wordt wel de Britse Leo Fender genoemd: altijd bezig zijn vindingen te schaven en in het geheel niet bang voor onconventionele oplossingen. Eigenlijk gaat ook de vergelijking met Les Paul op. Net als deze Amerikaanse pionier werkte Burns veel met laagohmige elementen, iets wat Les Paul toepaste op de relatief onbekende Les Paul Signature-, Triumph- en Recording-(bas)gitaren. Kwamen de meeste bouwers pas in de jaren '80 op het idee te werken met humbuckers, coil-taps en actieve elementen, Burns was er twintig jaar eerder al mee bezig. Daarnaast vonden zijn revolutionaire vibrato- en halspensystemen hun weg naar onder meer Gretsch.

Ondergang en opkomst

Zakelijk en technisch inzicht gaan niet altijd samen. Te veel verschillende en te dure instrumenten deden Jim Burns uiteindelijk de das om. Het bedrijf werd verkocht aan Baldwin en stierf enkele jaren later een stille dood. De rare Brit kwam diverse malen terug, maar behaalde nooit meer het succes van de jaren '60. Begin jaren '90 opende gitaarbouwer Barry Gibson de deuren van een nieuwe fabriek en sindsdien is Burns weer een serieuze speler op de gitaarmarkt met een goedkope oriëntaalse serie en een duurder Britse.

De Vista Sonic Bass (VSB) op de foto is van mijzelf. Andy Bell van Oasis opende voor mij de

Burns-wereld en al snel merkte ik dat een echte Burns Black Bison Bass én onbetaalbaar én onvindbaar is. Dé Burns-connaisseur van deze aardkloot, Alfons Lahaye, vond deze Vista Sonic en omdat de Oasis-bassist regelmatig met eenzelfde bas te zien en te horen was, nam ik er genoeg mee. Ik heb er geen moment spijt van gehad! Een vriend kocht in dezelfde week een 90's-Fender Jazz voor exact hetzelfde bedrag en hij keek toch wel wat beteuterd toen hij de VSB over een buizenamp hoorde. Het geluid is bijzonder eigen, rond en zeer vet, zelfs op de hoogste posities van de G-snaar. Na een optreden met de bas moet je altijd even een kwartiertje tijd uittrekken om alle aanwezige bassisten uit te leggen hoe je aan zo'n unieke en vette sound komt. De VSB is voor de gemiddelde bassist toch een onbekende dus onbeminde bas.

Britse bomen

Een nadeel van de bas is het gewicht: hij is loodzwaar. Dat komt door de gebruikte boom, een Britse sycamore. Het is een familielid van de esdoorn en moet niet worden verward met de Amerikaanse sycamore, die verwant is aan de Europese plataan. Zelfs ex-Burns-employés geven toe dat dit geen perfect hout is voor een gitaar, maar Jim Burns gebruikte graag Britse houtsoorten. De Burns Jazz Bass is de opvolger van de VSB. Deze heeft een obeche body en is veel lichter. Waarschijnlijk werd dit hout ook voor

de originele Shadows Bass gebruikt. Natuurlijk vroegen we Burns-baas Gibson waarom er nu elzen gebruikt wordt: 'In 1964 was er in het Verenigd Koninkrijk vooral veel mahoniehout verkrijgbaar, omdat dit ook in de bouw gebruikt werd; het was dus relatief goedkoop. Daarna, omstreeks 1965, stapte Burns over naar obeche, omdat dat veel lichter is. Het is echter niet het beste hout voor gitaren: het is kwetsbaar en het zorgde ervoor dat de polyesterlak scheurde. Tegenwoordig geldt elzenhout bij ons als de beste houtkeus voor een bas.' Een ander nadeel is dat de hals soms wat last heeft van temperatuurschommelingen en daarom blijft mijn VSB helaas toch vaak thuis in de koffer.

Authentiek en zeldzaam

De afgelopen paar jaar ben ik ongeveer drie Vista Sonics tegengekomen op internationale veiling-sites. Een Zweedse gitaarhandel heeft al jaren een Burns Jazz Bass te koop staan. Deze is, zoals gezegd, een stuk lichter dan de Vista Sonic, hij heeft dezelfde bodyvorm als de Shadows Bass, maar met Vista Sonic-elektronica en een enkele slagplaat. Prijzen? Voor ongeveer hetzelfde geld als de geteste Shadows Bass koop je een echte '60s-Burns of -Baldwin, mét het bijzondere Burns-geluid. Een echte Shadows Bass zie je echter nooit en ook een originele Bison is gewoon niet of nauwelijks te vinden. De vraag is dus eigenlijk wat je wilt. Wil je een moderne bas, met een lekker en veelzijdig geluid? Ben je Shadows-freak? Koop een nieuwe. Zoek je echter de authentieke Burns-sound, vind je het niet erg als een bas wat zwaar is en kun je leven met lichte schommelingen van de hals? Houd wat geld apart en wacht tot er een nieuwe voorbijkomt. Dat kan echter een paar jaar duren.

Originele jaren '60 Burns Vista Sonic Bass